

käest ennam, kui sa linnast said? „Jah,
Herra! mo ommad witsad pekswad mind.
Ma tännan teid selle hea õppetuse eest,
teine kord tahhan targem olla ja otse õigust
rääkida. Se nalli maksab ka middagi.“
Maene tännas ja läks koio. Mees tännas
ka ja olli parrandud keigeks ommaks ello ajaks
ja olli wimaks keige ausam mees waldas.

Mi kaua, kui ma-ilm on seisnud,
On kurjus palju waewa teinud,
Mi kaua, kui ta seisab weel,
On raskeks koormaks tige meel.

Üks helde südda, lahke meel,
Peab innimesi õigel teel:
Keif, süddant, meelt ja ello wiit
Mi kaua, kunni lahkeb siit!

Surno pea-lu.

Üks reisia, kes palju maad jalla läbbi
käis, juhtus ühhe korra surno pea-lu ja kon-

tide peäle kormistama. Sedda nähjes, ütles
temma: „Anna andeks, armas wanna wend!
et minno jalg koggematta waljuste sinno lude
wasto tõukas. Ma ei tunne sind kül mitte,
kes sa omma ello ajal olled olnud, ehk mil
ajal sa ma peäl olled ellanud; agga sinno
luud näitawad mulle, et sa üks minno sug-
gust ello hing olled olnud. On nüüd Jum-
mala ilmad sinno luud mulla põuest wälja
kiskunud, ehk ei olle need luud ialgi õnnis-
tud muldas hingonud? Tulle, mo wend! et
ma so laiale pillatud luud koggun ja neid
jälle meie omma põue, se on: mulda mattan.
Sinno ümber pirab keif ma-ilma illo ja au-
tuhhandete wiside, himmude ja tahtmiste jär-
tele: keif aiawad pallawa wertega ma-ilma
au, rahha ja woõra Jummala tenistust tog-
ga, agga sinno luid ei korrasta ükski. Sadda
aasta eest jooksid sinna ehk ka selle sure ma-
ilma mürrina sees ja peksid tuult, kui ni mõn-
ni meie ajal. Sa ollid ehk üks rikkas, suur
ja auustud, ehk ollid ka alw sullane, orri ehk
kehwa mees. Üks wagga õiglane, ehk au-